

Stare de poezie

de Daniel Luca

Cel mai recent volum de versuri al poetului Raul Bribete (*Să nivelezi un munte cu tăvălugul*, Editura Brumar, Timișoara, 2014) vine să confirme evoluția acestuia în plan literar. Poemele cuprinse aici sunt viguroase și se adresează cu precădere intelectului. Autorul se implică personal în text, uzitând formula autoreferențialității, fapt care vine ca o confirmare a mărturisirii și a trăirii poetice („Eu sunt Raul / Ce toată viața lui a fost și este pururi îndrăgostit”; „Bărbatul fin care sunt trăiește/ În oravița și am acum, repet, acum, în funcție de capriciu, ce vârstă doresc”).

Vârsta poetului este vârsta scrisului, când trecutul și viitorul își dau mâna în prezent, singura unitate de timp viabilă („iată-mă / în prezentul vast. / fără iluzii”; „Mă apropii de mine ca de un tandlerai, / Umbra mea sparge timpanele timpului. Totul se reduce / La suprafața plană a unei coli de hârtie”). Suntem în prezența unei poezii de viață și de moarte, cele două evenimente fiind inseparabile („Respir aerul pur al zilei / mă bucur de viață și moarte / cum te bucuri de o ilustrată veche”; „sunt iederă franțuzească urcând încet, / și atât de sigur pe piatra funerară”). Altfel spus, poezia de față este o odă adusă bucuriei de a fi. Acum și aici. Poetul este un singuratic („sunt atât de singur. prietenii mi-au uitat numele”), dar este vorba de o singurătate asumată, ca urmare a inadapării la societatea de azi („îmbătrânim înaintea televizoarelor care ne dezinformează / cu meticulozitatea călăului când își pregătește victima / pentru eșafod”).

Această singurătate face posibilă o acutizare a simțurilor și a trăirilor, fiind întreșesută copilăria, dar nu ca o întoarcere în trecut, ci ca un element de noutate. Prin urmare, copilăria traversează vârstele pentru a deveni doar una, fiind etapa inocenței și a posibilităților nebănuite, nelimitate („acum sunt copil, alerg prin sinele meu până / la margini, ca pe discul unei halucinante / și diforme roate de olar; încerc să prind zmeul / agățat între ramurile arborelui ca între pletele / veninoase ale Meduzei”). Este firesc atunci ca și realitatea să fie văzută dintr-o altă perspectivă și să existe o tentativă de apropiere („privesc prin crăpăturile realității”).

Pe de o parte, omul dezvoltă o legătură specială cu natura, care depășește sfera vieții („și mă bucur să respir / aerul de sub aripile păsărilor, dar ele nu cad, / și asta și urmăresc”), fiind și după moarte, când țărâna se întoarce în țărână („prietenui deschide gura, și, pământ, și numai pământ, / pătrunde pe masa din bucătărie din gura lui deschisă”), iar pe de altă parte, același om nu poate trăi în afara iubirii („curg în forma de corabie / care nu a atins încă valurile – femeia”).

Totul este permis, totul e posibil, chiar dacă aparențele sunt înșelătoare („Prietenii, tălpile mele nu au uitat definitiv umblarea pe ape”). Și aceasta datorită puterii cuvântului, și atunci când este nerostit („Fulguie și tăvălugul / șterge de pe fața pământului tot ce înseamnă moarte, mai exact / În locul unde era odată cimitir, acum e un loc bun de semănat”), dar îndeosebi când îmbracă forma scrisă în general, cea poetică în particular („totul în jur miroase / A proaspăt tipărit, a fulgi sihaștri și a cerneală”; „Eu scriu cuvinte aburind // Ca pâinea, și nu găsesc / sfârșitul în nimic”).

Dar nu întotdeauna cuvintele se fac auzite (din varii motive), nu întotdeauna poetul e receptat la justa sa valoare, luând naștere frământări, incertitudini, neliniști („Niciodată, dar niciodată, / simt că nu am fost până la capăt Raul Bribete, adică de ce / mai continui să scriu, poate dintr-o imperioasă necesitate / de a fi când nu sunt, poate dintr-o apatică speranță în mai bine”).

Poezia lui Raul Bribete este o poezie de stare, fiind scrisă așa cum e trăită și trăită așa cum e scrisă. În fața cititorului se desfășoară un festival de imagini, de sunete și senzații, care de care mai surprinzătoare.

